

Vi har ofte lidt svært ved at tale om psykiske lidelser, måske fordi vi ikke kan se en psykisk lidelse på samme måde som f.eks. et brækket ben. Det er selvsagt et stort problem i sig selv, og problemet er bestemt ikke mindre for de mange børn og unge, der lider af psykiske lidelser, idet disse børn i mange tilfælde har endnu sværere ved at forholde sig til deres lidelse og gøre opmærksom på deres særlige behov.

Samtidig ved vi også, at selvmordstallet er vokset, ja, faktisk flerdoblet i de senere år for aldersgruppen 15-19-årige piger. Det kan ikke understreges nok, hvor vigtigt det er, at børn med psykiske lidelser tilbydes den bedste behandling, der overhovedet findes, og så snart som muligt. Børne- og ungdomsårene er på mange måder helt afgørende for resten af livet. Det er i barndommen, de spor, som et menneske vil følge resten af livet, lægges. Angst, depression, anoreksi osv. er psykiske lidelser, der kan give svære ar resten af livet på børn og unge, og derfor gælder det om at gribe ind så tidligt som muligt med en god og kompetent behandling.

Derfor kan Kristendemokraterne naturligvis også støtte hensigten med det her forslag om, at der skal arbejdes hen imod en behandlingsgaranti, så børn og unge højst må vente 2 måneder på psykiatrisk behandling. I børne- og ungdomsårene går den personlige udvikling så utrolig hurtigt, og derfor kan det være meget længe at bære rundt på en tung depression i måske mere end 1 år, mens kammeraterne er i fuld gang med at prøve vingerne af. Men naturligvis er det ustyrlig vigtigt, at barnet og den unge får den rigtige behandling, og en forudsætning for at finde den rigtige behandling i hvert tilfælde er naturligvis, at der er speciallæger nok. Og det problem er ikke sådan at løse lige fra dag til dag, men det må vi jo arbejde med.

Når det så er sagt, må jeg også sige, at der er et spørgsmål, der nager mig i denne forbindelse, og det er, hvorfor det egentlig er sådan, at vi har et stigende pres i børne- og ungdomspsykiatrien. Det store spørgsmål er netop, hvorfor der nu sker den voldsomme stigning i antallet af børn og unge med psykiske lidelser, og hvorfor der er den udvikling. Hvad gør vi som samfund, som skole, som familie forkert over for børnene, eller hvad kan og skal vi gøre anderledes over for dem?

Det er der sikkert mange mulige og mange forskellige svar på, men hos Kristendemokraterne mener vi, at vi naturligvis bør sætte ind så tidligt som muligt. Vi må sætte ind, når børnene

er helt små eller måske endda før, børnene bliver født. Derfor skal vi absolut styrke det tværfaglige, det tværsektorielle samarbejde mellem alle de fagpersoner, alt det frontpersonale, som har med børnene at gøre, fra de bliver født, og som har med moderen at gøre, mens hun er gravid. Samarbejdet skal naturligvis foregå i skøn harmoni med forældrene.

Kl. 14.20

Derudover skal vi også være opmærksomme på, hvad alkohol kan betyde for de unges psykiske velfærd, stofferne osv. osv. Vi ved jo, at det har påvirket dem. Vi ved, at hash påvirker den psykiske sundhed, og alle disse ting skal vi også have samlet op og være klar over: Hvor kan vi sætte ind yderligere og mere, end vi gør i dag?

Og det, der må være målet, må jo være, at børnene skal have en så god, sund og tryk opvækst som muligt, som kan give dem et godt afsæt til resten af livet, så de bliver stærke og klarer sig og kan være med til at bære byrderne i vores velfærdssamfund.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):
Ordføreren for forslagsstillerne, fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SV):

Da det er knap et år siden, at vi havde debatten i en forespørgselsdebat om psykisk syge børn og unge, kommer det selvfølgelig ikke som en overraskelse for mig, at forslaget om en behandlingsgaranti er blevet afvist. Men ikke desto mindre finder jeg, det er vigtigt, at vi konstant har blikket rettet mod, hvordan vi behandler psykisk syge børn og unge, for jeg oplever undertiden, at det er en gruppering, der ikke altid ligger forrest. Et eksempel på det er jo, at Ekstra Bladet kørte en længerevarende kampagne om psykisk syge børn og unge, og i den forbindelse bad de om aktindsigt omkring et referenceprogram vedrørende spiseforstyrrelser, og det var først, da Ekstra Bladet bad om aktindsigt, at referenceprogrammet landede på ministerens bord, og der så på en eller anden måde kom en politisk udmelding på trods af, at programmet, som jeg i hvert fald har forstået det, havde været færdigt i en meget lang periode. Det siger jo lidt om det. Det er i og for sig ikke en kritik af ministeren, men det er en konstatering af, at hvis man har et politisk område, som ikke altid er i pressens søgelys, hvor der ikke konstant er en eller anden form for offentlig interesse for det, så kan det godt blive nedprioriteret.